OD AUTORKY BESTSELLERU *DÍVKA VE VLAKU*

PAULA HAWKINS

MODRÁ HODINA

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

PAULA HAWKINS

MODRÁ HODINA

Přeložila Věra Klásková

THE BLUE HOUR © Paula Hawkins Ltd, 2024
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Věra Klásková, 2025
Cover design © Mumtaz Mustafa, 2024
Cover photography © plainpicture / Sarah Eick – The Rauschen Collection

ISBN 978-80-271-5481-4

S láskou mámě a tátovi

A panství smrti pomine.
Nazí mrtví v jedno splynou
s člověkem ve větru a pod západní lunou;
když jejich kosti do běla ohryzány odvanou,
hvězdy jim vzejdou u nohou a loktů;
ač smyslů pozbudou, zas budou při rozumu,
ač mořem propadnou, vyplují na hladinu;
milenci budou ztraceni, však láska ne.
A panství smrti pomine.

Dylan Thomas

Život je krátký, umění dlouhé.

Hippokratés

Probudil mě měsíc, jasný a blízký. Vrhal na moře záři tak zvláštní, že vyhlížela jako temné světlo denní – jako by se člověk díval na negativ fotografie. Usnout už se mi nepodařilo. Pracovat jsem nebyla schopna celé týdny, a tak jsem sešla na pláž. Byla jsem bosá a písek mě studil do nohou, až se mi najednou chtělo dát se do běhu.

Foukalo. Vítr byl zvláštně teplý, rozvířil písek, jehož mračna táhnoucí přes tvář měsíce vrhala stíny a ty mě honily. Z hlavy mi nešla písnička, kterou mě naučila Grace, ta o vlcích, kteří vyhrabávají čerstvé nebožtíky ze země a roztahují jejich nebohé kosti po hlíně.

Později jsem trochu zdivočela i já sama.

Běžela jsem a běžela, dokud jsem neměla nohy ve vodě, a když jsem se obrátila a zahleděla na ostrov, na dům, na okno své ložnice, uviděla jsem, jak se tam cosi hýbe. Snad záclona, ale stejně mě zamrazilo. Dívala jsem se a vyčkávala, v duchu jsem to cosi pobízela, ať se zase ukáže, ale nebylo tam nic, nic a nikdo, jenomže mně najednou o lýtka a o kolena pleskala voda.

Písčina už se nepohybovala, písek už jsem neviděla vůbec, všechno bylo pod vodou a já musela popojít. Zkoušela jsem se brodit co nejrychleji, zepředu se však do mě opíral vítr a příliv byl jako řeka. V jednom kuse jsem škobrtala a padala na kolena; ten chlad mi připadal jako úder do tváře – jako bych schytávala jednu facku za druhou.

Myslím, že takovou hrůzu jsem ještě nikdy necítila.

Než jsem se dostala zpátky ke schodům, byla jsem tak vyčerpaná, že jsem se sotva vlekla. Ležela jsem tam a klepala se jakoby v křečích. Konečně se mi podařilo vstát a vystoupat k domu. Osprchovala jsem se, oblékla, vyšla nahoru do ateliéru a pustila se do malování.

Dělení II (přibližně 2005)

Vanessa Chapmanová

Keramika, lak uruši, lístkové zlato, zlaté vlákno,
žebro sudokopytníka, dřevo a sklo

Zapůjčeno od Fairburnské nadace.

Dělení II, *jedna z pouhých sedmi skulptur, které Chapmanová vytvořila kombinací kusů keramiky s nalezenými předměty, je klamně jednoduchý prostorový artefakt: skupina objektů je naaranžována tak, aby byly navzájem ve spojení; jsou zavěšené na drátech a uzavřené ve skleněné vitríně. Tím, že Chapmanová tyto objekty předkládá právě takto, klade otázky týkající se začlenění a vyloučení, toho, co skrýváme a co odhalujeme, kdy jsme velkorysí a kdy jsme skoupí, toho, co vytváříme a co po sobě zanecháváme.*

Od: bjefferies@gmail.com
Komu: info@tatemodern.co.uk
Předmět: Chapmanová – výstava „Socha a příroda“

Vážená paní, vážený pane,

návštěva galerie Tate Modern, kterou jsem absolvoval o tomto víkendu, se mi velice líbila, a to zejména výstava „Socha a příroda“, jež obsahuje pár úchvatných kousků. Na popisce u díla Vanessy Chapmanové z roku 2005 s názvem *Dělení II* jsem však postřehl chybu ve výčtu použitých materiálů, kde je uvedeno žebro sudokopytníka. Coby forenzní antropolog s mnohaletou praxí Vás mohu ujistit, že ono žebro zabudované v artefaktu nepatří žádnému sudokopytníkovi, nýbrž je ve skutečnosti lidské.

Odhaduji, že je docela dobře možné, že se této chyby dopustila sama slečna Chapmanová: necvičenému oku se jelení a lidské žebro jeví velmi podobně.

Napadlo mě, že byste o tom měli být informováni.

S pozdravem
Benjamin Jefferies

1

V dotěrném chladu okouzlujícího říjnového rána stojí Becker na lávce pro pěší a opřený bokem o zábradlí si balí cigaretu. Pod ním teče řeka, černá a pomalá, voda, která nemá daleko k tomu, aby zmrzla, takže se přes rezavě oranžové kameny táhne jako melasa. Becker je v polovině své každodenní cesty do práce, která od Hájenky, kde bydlí, k sídlu Fairburn House, kde pracuje, zabere plných dvanáct minut. Patnáct, když se zastaví na cigáro.

S vyhrnutým límcem vrhne kvapný pohled přes rameno – nezasvěcenému může připadat, že se chová tajnůstkářsky, ačkoli to není nutné. On sem přece patří, ať už je to sebepodivnější. Sotva tomu může uvěřit i on sám. Jak je možné, že on, parchant bez otce, syn pokladní ze supermarketu, kluk ze státní školy, navlečený v laciném obleku, bydlí a pracuje tady ve Fairburnu mezi aristokraty? Nezapadá sem. A přece je tady, nějak se sem dostal díky tvrdé práci, kousku přiblblého štěstí a proradnosti snesitelných rozměrů.

Zapaluje si cigaretu a ještě jednou se pro jistotu ohlédne přes rameno: dívá se na svoje bydliště, na to teplé světlo, které se line z kuchyňského okna a barví živý plot ze zastřižených buků do zlatova. Nikdo ho nepozoruje – Helena bude ještě v posteli, s polštářem vtisknutým mezi kolena –, nikdo neuvidí, jak porušuje slib, že s kouřením skoncuje. Vždyť už to omezil – teď je na třech denně –,

a než voda zamrzne, nechá toho úplně. Opírá se o zábradlí a silně z cigarety potáhne; vzhlíží přitom ke kopcům na severu, které už mají vrcholky poprášené sněhem. Někde mezi lávkou a kopci se rozkvílí siréna a Becker má dojem, že na silnici zahlédl záblesk modrého světla, sanitku nebo policejní vůz. Nikotin mu rozproudí krev a zamží mozek; v žaludku pocítí slabé, leč nepopiratelné zahlodání strachu. Kouří rychle, jako by tak napáchal menší škodu, a vzápětí odcvrnkne vajgl přes zábradlí do vody. Přejde lávku a přes ojíněný trávník se vydá chrupajícími kroky k domu.

Ve chvíli, kdy otvírá dveře své kanceláře, mu zrovna zvoní pevná linka.

„Ano?" Becker si vmáčkne telefon mezi rameno a bradu, spustí počítač a otočí se, aby se mohl natáhnout a zapnout kávovar na postranním stolku.

Nastane pauza, načež jasný, úsečný hlas pronese: „Dobré ráno. Hovořím s Jamesem Beckerem?"

„Ano." Becker vyťukává heslo, z ramen přitom setřásá kabát.

„Výborně." Další odmlka. „Tady Goodwin, Tate Modern."

Beckerovi sklouzne telefon po rameni; zachytí ho a znovu si ho přitiskne k uchu. „Promiňte, kdo?"

Muž na druhém konci linky slyšitelně zafuní. „Will Goodwin," pronese s přehnaně zřetelnou výslovností – samohlásky řežou jako sklo. „Z Tate Modern v Londýně. Volám vám, protože máme problém s jedním z kousků, které máme od Fairburnu zapůjčené."

Becker zpozorní a sevře sluchátko v ruce. „Prokristapána, snad jste nám ho nepoškodili, že ne?"

„Nikoli, pane Beckere." Goodwinův tón je vzorem sebeovládání. „O všechny tři kousky zapůjčené Fairburnskou nadací jsme se postarali naprosto dokonale. Máme však důvod jednu z těch skulptur, *Dělení II*, z výstavy stáhnout."

Becker se zamračí a sedne si. „Jak to myslíte?"

„Podle e-mailu, který jsme obdrželi od velice proslulého forenzního antropologa, který o víkendu naši výstavu navštívil, obsahuje *Dělení II* lidskou kost."

Beckerův výbuch smíchu narazí na bezedné ticho. „Omlouvám se," ještě se pochechtává Becker, „ale tohle je prostě –"

„No, ta omluva je vskutku namístě." Goodwinova slova znějí vražedně. „Obávám se, že vaše pobavení nesdílím. Výhradně v důsledku vaší kurátorské nekompetentnosti jsme se při vůbec první výstavě, kterou zastřešuji coby ředitel, a zároveň při vůbec první postpandemické akci galerie ocitli v pozici, kdy bezděčně vystavujeme lidské ostatky. Máte vy vůbec představu, jak nás jakožto instituci může něco takového poškodit? Za podobné přešlapy nás mohou *zrušit*!"

Když Becker hovor konečně ukončil, zůstal zírat na monitor počítače před sebou a čekal, až mu Goodwin přepošle zmíněný e-mail. Tahle stížnost – pokud se to takhle dá nazvat – je evidentní nesmysl. Nebo žert? Anebo snad opravdový omyl?

Zpráva se objevila nahoře v došlé poště a Becker na ni klikl. Sdělení si dvakrát přečetl, odesilatele si vygooglil (uznávaný akademik z významné britské univerzity – od toho se takové pitomé vtipy asi čekat nedají) a poté klikl na ArtPro, fairburnský katalogizační software, aby si v něm vyhledal dotyčné dílo. A tady ho máme: *Dělení II*, cca 2005, od Vanessy Chapmanové. Popis ilustrují barevné fotografie, které pořídil Becker osobně. Keramika, dřevo a kost, zavěšené na vláknu, plují kolem sebe ve skleněné vitríně, kterou vyrobila sama Chapmanová. Keramický a kostěný kousek jsou identická dvojčata: křehká, čistě bílá vřeténka, uprostřed roztříštěná a spojená lakem a zlatem.

Když tu věc poprvé uviděl, napadlo ho, že jim ji někdo poslal omylem. Skulptura? Vanessa Chapmanová nebyla sochařka, ale malířka a keramička. Jenomže ono to tu prostě bylo, krásné a zvláštní – delikátní záhada, dokonalá hádanka. Bez vysvětlení, opatřená jen velice stručnou zmínkou v zápisníku, kde Chapmanová hovořila o tom,

s jakými obtížemi dávala dohromady *kůži*, tedy skleněnou schránu obklopující ostatní komponenty. To dílo bylo tedy nepochybně její a teď je jeho, aby ho prozkoumal, zkatalogizoval, popsal a vystavil, aby ho představil světu. Krátce ho ukázali ve Fairburn House a od té doby si ho díky zápůjčkám galeriím v Berlíně a Paříži a naposledy v Londýně prohlédly tisíce lidí – desítky tisíc!

Prý lidská kost! To je *absurdní*. Becker odstrčí židli od stolu, zvedne se a obrátí k oknu.

Jeho kancelář se nachází ve veřejném křídle domu, odkud se mu naskýtá výhled na východní nádvoří. Uprostřed trávníku, úhledného a zeleného jako kulečníkové plátno, stojí bronz od Barbary Hepworthové – jeho křivky leští ranní světlo a svažující se vypouklé stěny dutiny v jeho středu zeleně pableskují. Skrze tenhle oválný průhled Becker náhle zahlédne Sebastiana, jak rázuje přes trávu s telefonem u ucha.

Sebastian Lennox je dědicem Fairburnu. Jakmile na něj jeho matka přenese zodpovědnost, stane se vlastníkem celého sídla, přidružené rezidence, kde bydlí Becker, nádvoří s Hepworthovou i všech nezastavěných ploch okolo. Je také ředitelem nadace, takže nejenže je Beckerův pan domácí, ale zároveň je i jeho šéf.

(A jeho kamarád. Na to nezapomínejme.)

Becker pozoruje, jak Sebastian obchází bronz s úsměvem až příliš širokým; jeho smích je slyšet i na tu dálku. Becker se pohne a tím pohybem upoutá Sebastianův zrak. Sebastian na něj zamžourá, zvedne ruku na pozdrav a roztáhne prsty, čímž naznačuje *pět*. Pět minut. Becker odstoupí od okna a opět se usadí u stolu.

Za deset za patnáct minut uslyší Sebastianovy kroky na chodbě a chvíli nato Sebastian vtrhne do kanceláře – zlatý retrívr v lidské podobě.

„No neuvěříš, kdo mi teď zrovna volal!“ vyhrkne a odhrne si z očí pramínky blond ofiny.

„Will Goodwin, ne?“

„To si piš!“ směje se Sebastian a zhroutí se do lenošky v rohu Beckerovy kanceláře. „Uchcává hrůzou, že mu zavřou krám! Takže ti volal taky, co?“

Becker přisvědčí. „Stahují to dílo z výstavy,“ řekne. „Je to… reakce trochu přehnaná –“

„Myslíš?“

Becker rozpřáhne ruce. „Samozřejmě! Co jiného? Tenhle kousek už vidělo bůhví kolik lidí, včetně odborníků. Kdyby ta kost byla lidská, podle mě už by si toho dávno někdo všiml.“

Sebastian přikyvuje, koutky úst má stažené dolů.

„Copak ty jsi *zklamaný*?“ otáže se Becker nevěřícně.

Sebastian pokrčí rameny. „Možná to uniklo tvé pozornosti, Becku, ale od doby, co jsme zase otevřeli, se k nám úžasná britská veřejnost zrovna nehrne… Říkal jsem si, že by malá záhada anebo náznak skandálu možná…“

„Skandálu? Ó, to slovo zní jako rajská hudba!“ Oba muži se otáčejí ke dveřím, ve kterých stojí Helena. Od brady ke kotníkům vězí v černém kašmíru – v žebrovaných šatech, které halí její úhledné bříško. Z ohonu se jí uvolnily kaštanové kadeře a na lícních kostech jí planou jasné ruměnce. Je maličko bez dechu.

„Helenko!“ Sebastian vyskočí na nohy, obejme ji a lehce políbí na obě tváře. „Jsi celá rozpálená. Šla jsi celou cestu až sem? Pojď si sednout!“

Helena se nechá doprovodit k lenošce, kterou Sebastian právě uvolnil. „Měla jsem chuť se trochu projít,“ usměje se na Beckera, který si ji pobaveně měří. „Venku je krásně, nejradši bych si šla zarajtovat, ale…“ Mávne rukou, aby umlčela Beckerovy námitky. „To už ovšem zjevně nepůjde. Takže teď hezky vyklopte, čeho se ten skandál týká!“

Pozorně naslouchá, jak Becker objasňuje situaci, a když se dostane k pointě, skočí mu do řeči: „Ale to je přece ten kus, co ho vystavovali